

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.

„Doch al ware het ook dat wij, of een Engel uit den hemel u een Evangelie verkondigde buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt”. GAL. 1: 8.

No. 1. 1 JANUARI.	Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1,80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1,00.	3e Jaargang 1898.
-----------------------------	---	------------------------------------

De dag des Heeren.

Onlangs ontvingen wij een brief van Ouderling George W. Crockwell, arbeidende in Sioux City, Iowa, waarin het volgende voorkwam:

„Er zijn in deze stad een groot aantal Sabbattisten en met hen over het Evangelie sprekende, ben ik niet bekwaam geweest hunne argumenten tot mijne tevredenheid te wederleggen, tegen onze heiliging van den eersten dag der week. Bij het lezen der Schriften vond ik slechts de volgende teksten welke eenigszins op de zaak betrekking hebben doch zij zijn niet beslissend: Joh. 20: 19—26; Hand. 2: 1; Hand. 20: 6, 7; I Cor. 16: 1, 2; Openb. 1: 10; Mark. 2: 27, 28; Luk. 6: 5; II Cor. 5: 17; Ef. 2: 15. Elke inlichting welke u mij kan verschaffen, zal dankbaar ontvangen worden; en veroorloof mij voor te stellen, dat een traktaatje, deze vraag behandelende, ongetwijfelt van groote hulp zou zijn voor de Ouderlingen welke op plaatsen arbeiden waar Sabbattisten wonen.”

Sabbattisten vormen eene godsdienstige sekte, welke voornaamste kenteekenen zijn, dat zij gelooven in de persoonlijke en heerlijke komst van den Heere Jezus Christus; en dat de door God aangewezen dag tot heiliging de zevende dag der week, inplaats van den eersten is. Vandaar hunne naam — Sabbattisten.

Daar de moderne Christenen den voortgang van openbaring na de dagen der apostelen loochenen, en daar zij niet op eenige rechtstreeksche openbaring of stellige apostolische instelling in het nieuwe Testament kunnen wijzen, waardoor de eerste dag der week in de plaats van den ouden joodschen Sabbat, de zevende dag, was gesteld geworden, welke Jezus gedurende zijn leven eerde door hem waar te nemen, zoo hebben de Sabbattisten in dit ge-

schil eenig voordeel boven de andere Christenen. De Ouderlingen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen behoeven echter niet in verlegenheid te zijn door de argumenten der Sabbatisten, sedert de Kerk van Christus in deze laatste bedeeeling de bevestiging heeft van Gods woord, door direkte openbaring, om den dag des Heeren, dat is de eerste dag der week, te heiligen als een dag voor publieke eeredienst en dankzegging, een heilige Sabbat voor den Heere. Het is ons voornemen echter niet eene discussie te vermijden over het geschil door het aldus op een nieuw veld over te brengen en het succes van den uitslag te doen afhangen van iemands bekwaamheid om duidelijk te maken dat God zulk eene openbaring gegeven heeft, alhoewel dit eene plaats is welke gerust door onze Ouderlingen kan ingenomen worden. Maar wij wenschen het bewijs aan te toonen, dat wij hebben (1) van het Nieuwe Testament, en (2) van de handelingen der eerste Christelijke Kerk, voor het waarnemen van den eersten dag der week als een dag van publieken godsdienst, als zijnde geheiligd en vastgesteld als den dag des Heeren. Door dit te doen zullen wij bekwaam zijn ten minste aan te toonen, dat het zeer waarschijnlijk is, dat de verandering van den zevenden tot den eersten dag der week door den Heere Jezus Christus zelf gemaakt is, na Zijne opstanding; dat het is onderhouden door Zijne apostelen en de vroegere Christelijke Kerk; en dan tot besluit de openbaring aanhalen waarheen verwezen is, welke voor de Heiligen der laatste Dagen deze „waarschijnlijkheid” in feit verandert en met goddelijke goedkeuring onze gewoonte van aanbidding op den eersten dag der week bevestigt. Door het vervolgen dezer onderrichtingen zullen wij de sterke waarschijnlijkheid verkrijgen, welke verkregen kan worden van de Schriften en de handelingen van de vroegere Kerk, tot ondersteuning der aangehaalde openbaring, terwijl de openbaring, als reeds aangetoond is, de „waarschijnlijkheid” van de geschriften des Nieuwen Testaments in werkelijke feiten verandert.

Wij beginnen met de feiten welke van het Nieuwe Testament kunnen verkregen worden:

Het wordt in het Evangelie van Johannes gezegd, dat op „den eersten dag der week” Maria Magdalena, vroeg in den morgen, den Heere Jezus ontmoette, na Zijne opstanding en met Hem sprak. Zij vertelde dit aan de discipelen. „Als het dan avond was *op denzelven eersten dag der week*, en als de deuren gesloten waren, waar de discipelen vergaderd waren, om de vreeze der Joden, kwam Jezus en stond in het midden, en zeide tot hen: Vrede zij ulieden: gelijkterwijs mij de Vader gezonden heeft, zende Ik ook ulieden.

En als hij dit gezegd had blies hij op hen, en zeide tot hen: Ontvangt den Heiligen Geest.

Zoo gij iemands zonden vergeeft, dien worden ze vergeven; zoo gij iemands zonden houdt, dien zijn ze gehouden.” (Joh. 20 : 19—28).

Thomas, een der Twaalven, was op deze vergadering niet tegenwoordig, noch wilde hij het verslag er van gelooven door zijne mede-apostelen gegeven, maar verklaarde, dat hij de teekenen der nagelen in de handen des Meesters moest zien en zijne hand in Zijne zijde moest steken alvorens hij kon gelooven. „*En na acht dagen*”, wat ons natuurlijk weder tot den eersten dag der week brengt, „waren zijne discipelen wederom binnen, en Thomas met hen; en Jezus kwam, als de deuren gesloten waren, en stond in het midden, en zeide: Vrede zij ulieden!” (Joh. 20 : 26) Hij verdreef den twijfel van Thomas en deed vele andere dingen welke niet geschreven zijn.

Laten wij dit van het bovenstaande in gedachten houden: Jezus stond op uit den doode, op den eersten dag der week en verscheen aan Zijne discipelen toen zij tezamen vergaderd waren. Toen, „na acht dagen” wat ons weder tot den eersten dag der week brengt, waren Zijne discipelen wederom vergaderd en Hij verscheen aan hen. Wij hebben geen verslag van Zijne verschijning in dien tusschentijd, een krachtig bewijs; en één dat het gemakkelijk maakt te gelooven, dat de tweede vergadering op den eersten dag der week door den Heere zelf was vastgesteld en daar alles wat Hij bij die en andere gelegenheden deed niet is geschreven (Joh. 20 : 30 en 21 : 25), zoo is het niet onmogelijk, noch zelfs onwaarschijnlijk, dat hij dezen dag heiligde en als een heiligen dag vaststelde, om als heilig door Zijne volgelingen waargenomen te worden. Deze gedachte wordt ondersteund door de voortdurende handeling der apostelen om op den eersten dag der week te vergaderen.

Het is een gewichtig feit, dat de dag van het Pinksterfeest, op welken dag de apostelen hunne geestelijke bekrachtiging ontvingen door het uitstorten van den Heiligen Geest, dat jaar op den eersten dag der week viel.”¹⁾ „En als de dag van het pinksterfeest vervuld werd, *waren zij allen eendrachtelijk bijeen.*” (Hand. 2 : 1). Zij ontvingen de uitstorting van den Heiligen Geest en predikten het Evangelie in het openbaar en bedienden den doop. Deze samenkomst op den eersten dag der week was ongetwijfeld eene voortzetting van die nieuwe orde van dingen betreffende den Sabbat welke Christus verordineerd had.

Vele jaren na het Pinksterfeest zegt de schrijver van de Handelingen der Apostelen, in het geven van het verslag van Paulus' reize van Filippi naar Tróas, dat deze in vijf dagen verricht werd; en het gezelschap bleef zeven dagen te Tróas: „*En op den eersten dag der week*, als de discipelen bijeengekomen waren om brood te breken, handelde Paulus met hen, zullende des anderen daags verreizen; en hij strekte zijne rede uit tot den middernacht.” (Hand. 20 : 4-7.)

Wederom: Paulus zendt de volgende lastgevingen naar de Hei-

1) Zie Smith's Dictionary of the Bible, Hackett en Abbot's Edition, Vol II : Art, Lord's day, p. 1677. Zoo ook Bramhall's Works, Vol. V, p. 51, Oxford Ed., Discourse on the Sabbath and Lord's Day.

ligen te Corinthe — en het wordt uit den tekst duidelijk, dat hij dezelfde lastgevingen aan de gemeente te Galatië gegeven had: „Aangaande nu de verzameling die voor de heiligen geschiedt, gelijk als ik aan de gemeenten in Galatië verordend heb, doet ook gij alzoo, *Op elken eersten dag der week*, legge een iegelijk van u iets bij zichzelven weg, vergaderende eenen schat, naar dat hij welvaren verkregen heeft: opdat de verzamelingen alsdan niet eerst geschieden, wanneer ik gekomen zal zijn.” (I Cor. 16 : 1, 2).

Deze teksten bewijzen zeer klaar, dat de gewoonte om tezamen te vergaderen voor de uitoefening der openbare eeredienst en het prediken van het Evangelie volkomen vastgesteld was in de apostolische tijden en daar dit het geval is, zoo was het ongetwijfeld door den Messias zelf verordend. Zekerlijk zouden de apostelen het niet durven ondernemen zoodanige orde van dingen zonder goddelijke toestemming vast te stellen. Gedurende het leven van den laatste der apostelen heeft deze christelijke Sabbat zijnen naam — „de dag des Heeren” — ontvangen. De verklaring van Johannes: „Ik was in den geest op *den dag des Heeren*; en ik hoorde achter mij eene groote stem,” enz., kan op niets anders betrekking hebben dan op het feit, dat op den eersten dag der week, welke bekend was geworden als „de dag des Heeren”, Johannes in den geest was. „De algemeene instemming, beiden van Christelijke oudheid en moderne godgeleerden, toont aan, dat het de wekelijksche feestviering is van de opstanding van onzen Heere en vereenzelvigd het met „de eerste dag der week,” waarop Hij opstond; met de eerste kerkvaderlijke „achtste dag” of de dag welke de eerste en de achtste beiden is; inderdaad met de „*Solis Dies*” of „Zondag” van iedere eeuw der Kerk.” 1)

Het volgende is het argument van zeer achtenswaardige autoriteit omtrent deze Nieuw-Testamentische teksten en het schijnt ons beslissend sterk toe: „Als de dood van Christus eene verzoening voor de zonde maakte en den dood Zijner Kerk zinnebeeldig aan de wereld voorstelde, zoo wijst Zijne opstanding het begin van een nieuw geestelijk leven aan, of, volgens de woorden van Paulus „eene nieuwe schepping in Christus Jezus.” Deze nieuwe schepping was de hoogere vernieuwing van die eerste welke door de zonde was bedorven en daarom vinden wij dat de discipelen, vanaf dien zelfden dag, *den eersten dag der week* vierde als de christelijke Sabbat, de dag des Heeren, waarop Hij samenkam tot aanbidding en broederschap. Deze samenkomsten begonnen op dien zelfden avond toen de verzezen Heere de kamer inkwam, alwaar de elf apostelen samenvergaderd waren met gesloten deuren uit vrees voor de Joden, hun met een zegen van vrede begroette, zijn gewond lichaam toonde en brood met hen at; en toen Zijn Geest op hen blazende herhaalde hij Zijne opdracht, om het Evangelie aan alle creaturen te prediken en alle geloovigen te doopen, bevestigde de macht op hen om wonderen

1) Smith's Dictionary of the Bible, Vol II, p. 1676.

te doen en gaf hun autoriteit om zonden te vergeven en te behouden. Zoodanig was de eerste vergadering der apostolische Kerk in de dagen des Heeren. En toen na acht dagen de discipelen weder binnen vergaderd waren en de deur als voorheen gesloten was, stond Jezus weder in hun midden, sprak hen met een groet van „vrede” toe, bevredigde den twijfel van Thomas met het tastbare bewijs Zijner opstanding”.¹⁾

Dezelfde autoriteit gaat met hetzelfde argument in eene aantekening aldus voort:

„De vergaderingen der discipelen op iederen achtsten dag hebben meer kracht als een argument door het feit, dat zij slechts toevallig vermeld worden. De overeenkomst van den *tusschentijd* met de week en het onderscheid van den *dag* tusschen den ouden Sabbat, zijn feiten welke geen andere uitlegging toestaan; en alle twijfel vervalt door de duidelijke zinspeling op de vergaderingen der apostelen op den eersten dag der week en door de getuigenis van heidensche zoowel als van christelijke schrijvers omtrent de handelingen in de eerste eeuw der Kerk. Johannes, in het noemen van den dag als een tijd van geestelijke verrukking, wanneer Christus aan hem verscheen en de aanbidding in den hemelschen tempel toonde, noemt hem uitdrukkelijk bij den naam welke hij altijd gedragen heeft in de Kerk — „de dag des Heeren.”²⁾

Deze argumenten kunnen verder versterkt worden door de volgende overwegingen: Toen de Joden ijverden voor eene strikte waarneming van den ouden Sabbat, zeide Jezus met eenigen nadruk dat „de Sabbat om den mensch gemaakt is en niet den mensch om den Sabbat.” En verder gaf Hij hun te verstaan dat „de Zoon des menschen een Heere ook van den Sabbat is”. (Mark. 2:27, 28). Hieruit volgt dan, dat sedert Christus een Heere van den Sabbat is, het binnen het gebied zijner autoriteit zou zijn, om de oude Mozaïsche instelling van den Sabbat te veranderen, als hij dit verkoos. Paulus zeide in zijn tijd: „Indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel: het oude is voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden”. (II Cor. 5:17). Wederom, in zijn zendbrief aan de Efeze stelt de apostel Christus voor als „hebbende de vijandschap in zijn vleesch te niet gemaakt, namelijk de wet der geboden in inzettingen bestaande.” En wederom in zijn brief aan de Colossensen: „En Hij heeft u, als gij dood waart in de misdaden, en in de voorhuid uws vleesch, mede levend gemaakt met hem, al uwe misdaden u vergevende; uitgewischt hebbende het handschrift, dat tegen ons was, in inzettingen bestaande, hetwelk, zeg ik, eenigerwijs ons tegen was en heeft datzelve uit het midden weggenomen, hetzelfde aan het kruis genageld hebbende... Dat u dan niemand oordeele in spijs of in drank, of in het stuk des feestdags, of der nieuwe maan, of der sabbaten; welke zijn eene schaduw der toekomstige dingen.” (Col. 2:3-17).

1) Students Eecl. Hist. (Philip Smith, B. A.) Vol. I, p. p. 21, 22.

2) The Student's Eecl. Hist. Vol. I, p. 22, Note.

Hierdoor is het duidelijk dat vele dingen in de wet van Mozes in Christus weggedaan waren, of veranderd om met de wet van het Evangelie overeen te stemmen; en, om het minste te zeggen op het argument op dit punt voortgezet, zoo is het zeer waarschijnlijk dat de Sabbat onder die veranderde dingen was.

(Wordt vervolgd.)

Ergernis.

Er zijn menschen die zich aan alles ergeren; met niets zijn zij tevreden. Waarheen zij de oogen ook richten, overal wordt iets door hen opgemerkt, waaraan zij zich stooten. Onder andere menschen komen zij niet omdat deze zich, volgens hunne bewering, zoo dwaas aanstellen. Lezen is voor hen ook niet aangenaam, want het verveelt hun, welke schoone lectuur of boek het ook moge zijn. Aan de meest onbeduidendste en minst betekenende handelingen hunner medenatuurgenootten geven zij eene zoodanige uitlegging, dat zij zich er aan ergeren „kunnen”. Bij hunne burenen ergeren zij zich aan dit, bij elders wonenden aan dat. Kortom, overal ergernis en aanstoot.

Een mensch met zulke gevoelens bezielt is een ongelukkig wezen. Deze aarde levert voor hen niets dan ergernis. Hij plaatst zichzelve een duisteren bril voor oogen, waardoor hij natuurlijk zijne geheele omgeving donker ziet, en omdat hij zich aan alles ergert, ergert zich alles aan hem.

Ook wordt door hem niet alleen het leven van zichzelve verbittert, maar ook van diegenen die zich in hunne onmiddellijke omgeving bevinden.

Want dezulken worden dikwijls door zijnen bedorven invloed tot ergernis gebracht. Een Spaansch spreekwoord zegt: „Gaaf met de wolven om, en gij zult als de wolven leeren huilen.”

Omreden de menschen van nature tot navolging geneigd zijn, en iedereen min of meer sterken indruk ontvangt van de woorden, manieren, den gang, de gebaren en de denkwijze van hen, met wien hij verkeert; en evenals onze lichamen de werking onder vinden van het voedsel dat wij gebruiken, zoo wordt in onze zielen hetzij deugd, hetzij ondeugd versterkt door het voorbeeld of het gezelschap van braven of slechten.

En diegene die zich aan alles ergert, moet zichzelve wel voor volmaakt beschouwen. Doch eigen-gerechtigheid voert tot ruwheid en liefdeloosheid.

Maar al te vaak worden de schoone woorden van onzen Heiland vergeten: „Indien iemand van u zonder zonden is werpe den eersten steen.”

Paulus de groote Apostel zegt: „Alle dingen zijn wel rein den reïne, maar den bevlēkten en ongeloovigen is geen ding rein maar beide hun verstand en conscientie zijn bevlēkt.” (Titus I: 16.)

Maar ook integendeel diegenen die ergernis geven zijn oorzaak

van vele zondige daden hunner broeders en zusters, en in sommige gevallen tot zulk eene mate, dat dood er het gevolg van is.

Dit kan veroorzaakt worden door woord of daad en in den dag des oordeels zullen het hinderpalen zijn voor een iegelijk om het hemelrijk te beërven.

Volgens de woorden van Christus, Matth. 13:41, 42, zullen Engelen gezonden worden om uit Zijn Koninkrijk te vergaderen alle ergernissen en diegenen die de ongerechtigheid doen en zullen in eenen vurigen oven geworpen worden, waar weening en knersing der tanden zijn zal.

Een ander bewijs voor dit kan men vinden in Lukas 17:1 alwaar een *Wee* wordt uitgesproken over allen die zelfs een der kleinsten zouden ergeren.

Ergernis is dus van Sataanischen oorsprong en allen die ergernis geven zijn instrumenten in zijne handen, om zijne listige plannen ten uitvoer te brengen, waardoor wij ons zijne navolgers maken en van den weg der zaligheid afdolen.

Aldus ziende de verschrikkelijke nadeelige gevolgen ons duidelijk voorgesteld, laat ons 's Heilands woorden: Zijt dan voorzichtig gelijk de slangen en oprecht als de duiven, (Matth. 10:16) in praktijk brengen, opdat geen bloed van onze handen geëischt kan worden.

GERRIT J. KRUITBOSCH.

Correspondentie.

Heden is ons in handen gekomen een brief van ex-President Pieper uit Salt Lake City. Enkele feiten daaruit zullen onze lezers zonder twijfel hoogst aangenaam zijn.

De reis was tamelijk goed en ofschoon hij zeeziek was gedurende vier of vijf dagen, zoo was hij gewillig dit te dragen omdat zijn reis huiswaarts ging. De zee was zeer ruw en stormachtig gedurende het eerste gedeelte van de reis, doch de laatste vier dagen zoo kalm en aangenaam als verwacht kan worden in dezen tijd van het jaar. Op den 22sten Dec., ongeveer 5 uur n.m., arriveerde hij in New-York en was zeer blijde zijn aangenomen vaderland weer te zien. Den volgenden dag, 's avonds om zes uur vertrok hij van New-York en kwam Zondagmorgen om 6 uur in Salt Lake City in Utah aan en werd ontmoet door een groot aantal zijner vrienden, welke hem na eene afwezigheid van meer dan drie jaren, hartelijk welkom heetten.

Br. Pieper sluit zijn brief met eenen hartelijken groet aan al zijne vrienden, broeders en zusters.

Wij ontleenen uit een brief van Farsem, geschreven door Ouderlingen K. Jongma en J. Draayer, gedateerd 21 December het volgende:

Onze verblijfplaats is altijd in Appingendam geweest, maar aangezien wij tot de overtuiging zijn gekomen, dat aldaar geen liefhebbers waren om naar ons te luisteren, zoo hebben wij ons

gevestigd in bovenvermeld dorp. Om de twee weken hadden wij vergadering gehouden in Farsem, welke goed bezocht werden. De plaats van bijeenkomst was echter niet goed geschikt en wij besloten daarom een meer doelmatig vertrek te huren, wat ons spoedig gelukte. Na de noodige toebereidselen gemaakt te hebben in het afhalen van het noodzakelijkste huisraad, dat ons van Groningen werd toegezonden, namen wij op den 13 den Dec. onzen intrek in die kamer.

Op Woensdag 15 December gaven wij strooibiljetten uit en met behulp van een bord waarop den tijd van vergadering stond, was het spoedig bekend, dat wij in den avond van dien dag godsdienstoefening zouden houden, daar Farsem niet groot is en ongeveer 1500 inwoners telt. Het dorpje is verbonden met Delftzijl, welke dorpen, samen eene kleine stad vormen, en is aan zee gelegen en aan het kanaal de Eems, hetwelk zijne uitmonding heeft in zee. Het volk is tamelijk ontwikkeld, als een gevolg van het bevaren der zee. Wij waren ruimschoots gezegend in ons te zamen zijn, tot zulk eene mate, dat velen ontevreden waren omdat zij geen plaats konden krijgen.

De gang was gevuld met volk en velen waren den tuin doorgesloopen om voor het venster te luisteren, terwijl er gesproken werd.

De vergadering op den daarop volgende Zondag werd eveneens met succes bekroond en velen waren wederom tegenwoordig en op verschillende manieren konden wij bemerken, dat Gods zegeningen ons geschonken werden. Nu, wij hopen dat de Heere spoedig de oprechten van hart openbaar wil doen worden, opdat zij met ons mogen deelen in den vrede en blijdschap welke in het Evangelie van den Zoon van God is opgesloten.

Overigens is de gemeente Siddeburen tamelijk wel en ofschoon niet rijk aan wereldsche goederen zijn zij rijk door in het bezit te zijn van veel liefde voor het Evangelie. Wij hopen dat de Heere hen wil zegenen in hunnen arbeid en dat het zendingswerk met rassche schreden voorwaarts moge gaan, ook in dat gedeelte van den wijngaard des Heeren.

Bij den aanvang des jaars.

De tijd vliedt heen met rassche schreden,
Wat toekomst is wordt dra verleden;
't Gaat alles voort op snellen draf
Van af den wieg tot naar het graf.

Het jaar dat weder is gevloeden
Heeft ons van alles aangeboden.
Het bracht ons tranen, droefheid, smart,
Maar gaf ook balsem voor het hart.

Het wisselt alles hier op aarde;
Niets is bestendig, niets heeft waarde
Van alles wat het leven geeft,
Daar ieder hier slechts tijd'lijk leeft.

De Godheid die ons nu nog spaarde,
In ramp en tegenheên bewaarde,
Wil als voorheen, ook in dit jaar,
Een helper zijn in het gevaar.

Het hoofd daarom omhoog geheven,
Vandaar wacht ons het eeuwig leven;
De Vader van het menschdom wenkt,
Ten teeken dat Hij aan ons denkt.

Op Hem gehoopt, tot Hem gebeden,
Hij is ook nu als in 't verleden,
Daarom maar onzen plicht betracht,
Want God de Vader houdt de wacht.

De Ster.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

ALF. L. FARRELL, 120 Izaak Hubertstraat, Rotterdam.

Bij de verwisseling des jaars.

Wederom heeft het wiel des tijds zich tot zoover omgewenteld, dat er wederom een gedeelte van den door God aan den mensch toegewezen tijd, afgemeten is. Het gansche menschdom is een jaar nader tot aan het graf gekomen; de maatschappij heeft een schrede vóór- of achteruit gedaan en zoo is ook het tijdstip van de voleinding aller dingen een jaar tot de voltooiing harer loopbaan genaderd.

Alles is in beweging, niets staat stil; en zooals het met het nietige en stoffelijke is, zoo zijn ook wij allen met snellen spoed naar het einde haastende. Middelerwijl hebben wij opgemerkt, dat sommigen het zeer goed hebben, terwijl anderen weer met veel, zeer veel moeten kampen.

Wanneer wij een blik in het verleden terugslaan, dan moeten wij met dankbaarheid erkennen, onder de gezegenden te behooren.

Nu en dan hebben wij naar onze menschenlijke beschouwing, schade en tegenspoed moeten lijden, doch waanneer wij door het geestelijke oog zien, dan is de goedgunstigheid des Heeren, tegenover ons, boven mate geweest. Van alle de verschillende gedeelten der zending ontvangen wij, tegen één bericht dat wij als tegenspoedig beschouwen, tien die van de goedheid onzes Hemelschen Vaders getuigen. Gedurende het verloop en terwijl de rol des oudenjaars werd afgespeeld, hebben wij, door de goedheid en de hulp des Heeren, vier-en-twintig nommers, den vollen jaargang der *Ster*, met buitengewoon succes, alles in oogenschouw nemende, mogen voleindigen, en de vooruitgang, uitbreiding en ten uitvoer bringing van het werk onzes Verlossers en zelfs alles wat onze heilige en hooge roeping betreft hebben wij getracht, naar mate dat wij bekwaam waren, in een opwaarts en voorwaarts gaande richting te houden, en daar wij nu genoodzaakt zijn het oude jaar, wat nooit meer weder zal keeren, vaarwel toe te roepen, zoo gevoelen wij onze dankbaarheid aan onzen goedertieren en barmhartigen Vader in den hemel te betuigen, omdat Hij toegestaan heeft, ons zooveel te laten verrichten in dien tijd wat, aan degenen die ons gadeslaan, een bewijs is dat wij niet stilstaan.

Met dit nummer beginnen wij eenen nieuwen jaargang der *Ster*. Met vernieuwden moed, gestadigen wil en helderder inzicht, in hetgeen wat ons te doen staat, hopen wij dien te aanvaarden. Zouden wij soms bijgeval het doel onzer goede voornemens niet bereiken, dan hopen wij onze onbekwaamheden hiervoor te

kunnen beschuldigen en vertrouwen, dat het niet door belangeloosheid zal ontstaan.

Wat *de Ster* onmiddellijk betreft, zoo zullen wij geen pogingen verzuimen om het juiste materiaal te bekomen om daarin te laten verschijnen, hetwelk dienen zal tot onderrichting, verlichting en vertroosting voor alle Heiligen, en tot het aanduiden van den weg der ontkoming aan alle diegenen die verlangend zijn om in nadere kennis te treden met het groote werk dat God begint te verrichten onder de menschenkinderen in deze de laatste bedee-ling des tijds en tevens ook ander belangrijk nieuws.

Wanneer wij verder over ons en over de zending komen te spreken, dan is het ons voornaamste, ja ons eenigste verlangen dat het een der voorspoedigste zendingen zal zijn in de geheele wereld en om zulks plaats te doen vinden, verzoeken wij de hulp, bijstand en eenheid der broeders Zendingen, de Heiligen en zelfs van allen die belang stellen in het werk der voorbereiding van het Koninkrijk Gods, van recht en gerechtigheid, rust en vrede.

Bij deze gelegenheid drukken wij ons verlangen uit dat een ieder, een zeer aangenaam en plezierig Kerstfeest gehad heeft en verder, dat het nieuwe jaar voor allen met geluk, voorspoed (zoo-wel maatschappelijk als geestelijk) en de genade Gods beladen zal zijn.

Sleutel voor Godgeleerdheid.

(*Vervolg van blz. 383*).

HOOFDSTUK XIV.

De wereld der geesten.

Gij werelden buiten deez' sfeer, vol licht en leven,
Verborgten laudstreek! wil ons licht nu geven.
Gij engelen heft op 't gordijn en wil de waarheid ontvouwen,
Doet onze Zieners een straal van die lichtende wereld aanschouwen.
Zegt waar gij leeft en wat gij daar verriecht,
Wat zegen gij nu geniet, wat vreugd er in de toekomst ligt.
Hebt gij de lier gestemd en met uw liederen vereerd
Hem, den grooten Messias, en hebt gij ook Zijn naam geleerd?
Zijn de aandoeningen der liefde in uw borst ontstoken
En is voor de hoop de beloofde ruste aangebroken?
Of wacht gij steeds op den opstandingsdag,
De heerlijke belofte van het duizend-jarig vreêgezag?
Wanneer de Heiligen en eng'len weêr tot d'aarde keeren
Eu in het vleesch met Koning Messias regeeren?
De geesten zeiden, terwijl zij vloten met blijden lach,
„Wij zijn gelukkig nu, maar wachten een grooter dag,
Wanneer de zonde, dood en hel zijn overwonnen
En voor *aarde* ea *hemel* 't genieten der zege is begonnen.”

De geest van den mensch bestaat uit een organisatie of be-lichaming van de elementen der geestelijke stof, in de gelijkenis en volgens het beeld van den vleeschelijken tabernakel. Hij bezit

in werkelijkheid al de organen en deelen volkomen in overeenstemming met het uitwendige lichaam.

De intrede van dezen geest in zijn tabernakel van vleesch wordt bezieling genoemd. Het onfeilbare bewijs van zijne tegenwoordigheid is vrijwillige beweging, welke een graad van onafhankelijkheid, of eigen wil insluit, welke persoonlijke eenzelvigheid alleen bezit.

Wanneer deze geest vertrekt, dan wordt er gezegd, dat het uitwendige lichaam dood is, dat is, de individu die het voornoemde lichaam bezielde en vrijwillige beweging er aan gaf is niet langer daar. Deze persoonlijkheid gaat, bij het verlaten van zijn aardsche huis, voorbij den duisterten sluier der vergetelheid en ontwaakt in de geestenwereld.

De geestenwereld is niet de hemel waar Jezus Christus, Zijn Vader en andere wezens wonen die, door opstanding of verheerlijking naar de eeuwige woningen zijn opgevaren, gekroond en gezeten zijn op tronen van macht, maar het is eene tusschenplaats, een proeftijd, een plaats van voorbereiding, verbetering, onderricht of opvoeding, alwaar de geesten gekastijd of verbeterd worden en waar zij, als zij hiertoe waardig bevonden worden, in de kennis van het Evangelie kunnen onderwezen worden. In het kort, het is eene plaats waar het Evangelie gepredikt wordt en waar geloof, bekeering, hoop en liefde kunnen beoefend worden, eene wachtplaats voor de opstanding of verlossing van het lichaam, terwijl het voor hen die dit verdienen eene plaats van bestraffing, een vagevuur of hel is, alwaar de geesten geslagen worden tot aan den dag van verlossing.

Aangaande hare ligging, die is hier, op dezelfde planeet waar wij geboren zijn; met andere woorden, de aarde en andere planeten van dezelfde sfeer hebben zoowel hunne inwendige of geestelijke sferen, als hunne uitwendige of tijdelijke. De ééne wordt bewoond door tijdelijke tabernakelen en de ander door geesten. Eene sluier is tusschen deze beide sferen getrokken, waardoor al de voorwerpen in de geestelijke sfeer onzichtbaar gemaakt zijn voor die van de tijdelijke.

Om wezens of dingen in de geestenwereld te onderscheiden, moet een persoon in het vleesch door geestelijke stof bezield worden, de sluier moet opgetrokken worden, of de organen van het gezicht, of van het gehoor moeten vervormd worden, zoodat zij geschikt zijn voor de geestelijke sfeer. Deze toestand wordt genoemd, visioen, zinsverrukking, ziensergave, helderziendheid, enz.

De elementen en wezens in de geestenwereld zijn zoo wezenlijk en tastbaar voor de geestelijke organen als dingen en wezens van de tijdelijke wereld voor wezens in een tijdelijken staat.

In deze geestenwereld zijn al de verscheidenheden en graden van verstandelijke wezens, welke in deze wereld zijn. Bijvoorbeeld, Jezus Christus en de dief aan het kruis gingen beiden naar dezelfde plaats en vonden zich in de geestenwereld vereenigd.

Maar de één was daar in al zijne kennis, geluk, welwillend-

heid en liefde welke een leeraar kenmerken, een boodschapper gezalfd om blijde boodschappen aan de zachtmoedigen te prediken, om de gebrokenen van hart op te beuren, de treurenden te troosten, bevrijding aan de gevangenen predikende en de gevangenis voor de gebondenen te openen; of met andere woorden, *om het Evangelie aan de geesten in de gevangenis te prediken, opdat zij wel zouden geoordeeld worden naar den mensch in het vleesch*; terwijl de ander daar als een dief was, die aan het kruis gestorven en die schuldig, onkundig, onontwikkeld en niet voor opstanding bereid was, hebbende behoefte aan vergeving van zonden en aan onderricht in de wetenschap der zaligheid.

De vorige nam van de geestenwereld afscheid op den derden dag en keerde tot zijn vleeschelijken tabernakel weder, waarin hij opvoer tot tronen, heerschappijen en machten, terwijl de ander ongetwijfeld in de geestenwereld verbeterende is en wacht op geloof en hoop voor de verlossing van het lichaam.

In de geestenwereld zijn Apostelen, Profeten, Ouderlingen en leden van de Kerk der Heiligen, de sleutelen van het Priesterschap en macht houdende om te leeren, te troosten, te onderrichten en het Evangelie aan hunne medegeesten te verkondigen, volgens het voorbeeld van Jezus Christus.

In dezelfde wereld zijn tevens de geesten van Katholieken en Protestanten van alle secten, welke allen noodig hebben onderwezen te worden in en te komen tot de kennis van het ware, onveranderlijke Evangelie, in al zijne volheid en eenvoud, opdat zij hetzelfde oordeel zouden ontvangen alsof zij er mede in het vleesch bevoorrecht waren.

Daar is ook de Jood, de Mahomedaan en de ongeloovige die in het vleesch niet in Christus geloofde. Zij allen moeten onderwezen worden, tot de kennis van den gekruisten en verzezen Verlosser komen en de blijde tijding van het Evangelie vernemen.

Aldaar zijn ook al de verscheidenheden der heidensche geesten; de edele en beschaafde wijsgeer, dichter, patriot of staatsman van Rome of Griekenland, de verlichte Socrates, Plato en huns gelijken, te zamen met alle soorten van geesten, tot den minst ontwikkelde der heidenwereld.

Zij allen moeten onderwezen en verlicht worden en de knie buigen voor den eeuwigen Koning, want het gebod is voortgegaan, dat iedere knie zich voor Hem zal buigen en iedere tong Hem zal belijden.

O, wat een veld van arbeid, van welwillendheid en van zendingsonderneming opent zich nu voor de Apostelen en Ouderlingen van de Kerk der Heiligen! Als dit veld zich opent, dan zullen zij meer ten volle de uitgebreidheid hunner goddelijke zending beginnen te waardeeren en de bedoeling van het groote gebod: *„Predikt het Evangelie aan alle creaturen.”*

In dit uitgebreide arbeidsveld is het Priesterschap in groote mate werkzaam, gedurende hun verblijf in de wereld der geesten, terwijl zij de opstanding van het lichaam afwachten; en ter zelf-

dertijd worden zij zelve onderricht, verbeterd en gaan zij snel vooruit en rijpen in de wetenschap der goddelijke godgeleerdheid.

In het gebruik van de sleutelen dezer wetenschap, door hen bediend, en in verbinding met de uitoefening van zekere verordeningen door het Priesterschap in dit sterfelijke leven, voor en tot nut van hen die dood zijn, worden de deuren van de gevangenis der geestenwereld geopend en hunne sombere kerkers verlicht. De hoop herleeft dan bij vernieuwing. Vreugde en blijdschap verrukken het hart gewoon aan wroeging, en een glimlach neemt de plaats der tranen in, terwijl gezangen van triomf en dankzegging de harten vervullen en van de lippen vloeien van hen die lang in duisternis en in de oorden van de schaduwen des doods woonden.

De tijd van verblijf van een geest in de geestenwereld en zoo ook de voorrechten en grafen van genot of lijden aldaar, hangt veel af van de toebereiding in het vleesch.

Bijvoorbeeld, het volk door den vloed van Noach weggeveegd, werden in de geestenwereld in een soort van hel gevangen gezet, zonder rechtvaardigmaking, zonder Priesterschap of Evangelie, zonder de ware kennis van God, of eene hoop der opstanding gedurende die lange eeuwen, welke tusschen den vloed en den dood van Christus waren. Het was alleen door de persoonlijke bediening van den geest van Jezus Christus, gedurende Zijn verblijf in de geestenwereld, dat zij ten laatste bevoorrecht werden om het Evangelie te hooren en volgens hun eigen wil te handelen, zooals de mensch in het vleesch; ofschoon zij, indien zij zich op de prediking van Noach bekeerd hadden, gerechtvaardigd en met de hoop en kennis der opstanding vervuld zouden zijn, terwijl zij in het vleesch waren.

Toen Jezus Christus van Zijne zending in de geestenwereld was teruggekeerd, over het graf had gezegevierd en Zijn vleeschelijken tabernakel weder had betrokken, werden de Heiligen die het Evangelie gehoorzaamd hadden toen zij in het vleesch waren en in het graf sliepen, of wier verblijf in de geestenwereld geëindigd was, opgeroepen om hunne lichamen weder te betrekken en met Hem naar woningen en tronen van eeuwige macht op te varen, terwijl de overigen der geesten in de geestenwereld bleven om op eene andere oproeping te wachten.

Zij, die het Evangelie gehoorzamen op aarde na deze eerste opstanding, zullen eveneens uit hun verblijf in de geestenwereld opgeroepen, en met hunne vleeschelijke tabernakelen vereenigd worden bij het weerklinken van de volgende bazuin en zullen op aarde in het vleesch, gedurende duizend jaren regeeren, terwijl zij die het Evangelie verwierpen zonder opstanding in de geestenwereld moeten blijven, tot na de duizend jaren.

Wederom, zij die het Evangelie in deze eeuw gehoorzamen, zullen uit de geestenwereld en uit het graf voortkomen en gedurende de duizend jaren op aarde regeeren; terwijl zij die het ver-

werpen in de geestenwereld in verdoemenis, zonder opstanding blijven totdat de laatste bazuin zal geklonken hebben en de dood en de hel hunne dooden zullen opgeven. (Wordt vervolgd.)

Een oud slagveld.

Een verslag van groot belang verscheen in de *Chicago Times-Herald* als een bericht van Wichita, Kansas, op 28 November 1897. Het spreekt over de ontdekking van een oud slagveld in Indian Territory alwaar, volgens eene nauwkeurige schatting, tenminste honderd duizend menschen in den strijd verslagen zijn. Het bericht luidt:

„Professor Edwin Walters, de bekende oudheidkenner en aardkundige, maakte de verbazende ontdekking en heeft zijne onderzoekingen kalm voortgezet totdat hij bekwaam was onwederspreekbare bewijzen te verschaffen omtrent de echtheid zijner beschouwingen.

Eenige maanden geleden, toen den Kansas-City-Pittsburg en Gulf-spoorweg gemaakt werd door de wilde landstreek, stieten de werklieden bij het graven op eene merkwaardige samenstelling. Onder de bovenste laag van aangeslibden grond vonden zij eene laag van in de zon gedroogde steenen, of soort van plaveisel uit het vierde tijdperk, en in de laag van fijne slijk daaronder werden de beenderen van een ontelbaar aantal strijders uit een voor-historisch geslacht gevonden.

Professor Walters vernam van de ontdekking en onder zijne leiding werden er verschillende putten op een groot aantal plaatsen gegraven; dit bracht aan het licht, dat onder een vlakke van dertig acres deze geraamten van een uitgestorven geslacht begraven waren. Er zijn 4860 Engelsche ellen in een acre en er was één lichaam voor iedere twee vierkante ellen, of bijna 2500 lichamen voor één vierkante acre. Van dezen grondslag af rekenende denkt Professor Walters, dat van af 60,000 tot 100,000 geen overdreven schatting is van de lichamen die daar begraven zijn.

De beenderen werden letterlijk bij wagens vol opgegraven toen de spoorweg doorgetrokken was, en groote hoeveelheden van steenen bijlen, pijlpunten, werpspietsen en stukjes aardewerk werden gevonden. Deze vondsten werden vernomen door één der directeurs van den spoorweg, welke in Holland woont, en de pijlpunten en het aardewerk werden stil ingepakt en naar een museum in Holland gezonden.

Latere onderzoekingen van dit rijke veld voor oudheidkundig onderzoek, bewijzen buiten allen twijfel, dat de aldaar begravenen, in den oorlog waren verslagen. De schedels werden als door stompe wapenen gebroken bevonden of met pijlen en speren doorboord. De pijlpunten werden in de schedels of in de andere beenderen van het lichaam stekende gevonden. Op enkele plaat-

sen van dit doodsvelt zijn de dooden in cirkels geplaatst met de voeten bij elkaar en de lichamen van uit het middelpunt gaande. Een schotel voor voedsel was gewoonlijk bij den elleboog van ieder strijder geplaatst in overeenstemming met een zeker geloof. Op andere plaatsen werden de lichamen in zittende houding gevonden. Op weer andere plaatsen waren de lichamen dooreen in loopgraven begraven.

Professor Walters en de geleerden welke hem vergezelden gelooven, dat de strijd twee of drie dagen geduurd heeft.

Zij denken dat het was tusschen de oude walbouwers en de Maya-Tolters, de laatste waren een sterk volk in het midden van Amerika, dat het bezit der Mississippi-vallei met de walbouwers betwistte. Dit is ongetwijfeld één der meest belangrijke oudheidkundige vondsten in de Vereenigde Staten."

De geschiedenis van dit werelddeel als beschreven in het Boek van Mormon geeft voor, dat oudheidkundige vondsten van dit soort op verschillende plaatsen kunnen verwacht worden.

Deseret News.

De Mormonen in Arizona.

Gouverneur Mc. Cord van Arizona zegt in zijn versla aan d algemeene regeering, het volgende omtrent de Heiligen derg laatst Dagen in die territorie.

„Spoedig hierna begonnen de Mormonen zich in de noord-oost hoek dezer territorie te vestigen, van Utah afkomende en ongetwijfeld aangetrokken door de rijke gras- en mineraal-velden van dit gedeelte der territorie. Zij hebben trapsgewijze deze nederzettingen uitgebreid naar het zuiden langs het oostelijk gedeelte dezer territorie en nu vormen zij waarschijnlijk de meerderheid van de inwoners van de Apache- en Graham-afdeelingen en een groot gedeelte van Maricopa en Navajo. Het kan met waarheid gezegd worden, dat er geen voorspoediger, matiger, vlijtiger en geschikter burgers zijn in deze territorie. De uitoefening van het veelvoudig huwelijk is nu onder hen onbekend, daar dit reeds sedert lang opgegeven is. Zij hebben zooveel gedaan om den welvarenden toestand voort te brengen, uit een landbouwkundig oogpunt beschouwd, waardoor Arizona heden gezegend is, als eenig ander gedeelte van het volk, voornamelijk in de verbetering van den grond door bewatering, waarvoor zij als meesters zowel als voor pioniers in de Vereenigde Staten bekend staan.” (*Mill. Star.*)

Notitie van Conferentie.

De drie-maandelijksche conferentie van de Groningsche afdeeling zal op Zondag 9 Januari gehouden worden in het gewone lokaal Poelestraat n/h Concerth. en wel ten 10 uur v.m. en ten 6 uur n.m. De zendelingen in die afdeelingen arbeidende en de verschillende Heiligen en vrienden aldaar worden vriendelijk verzocht deze vergaderingen bij te wonen.

Ontslag en benoemingen.

Ouderling H. van Braak, President der Groninger Conferentie en sedert enige weken tijdelijk in de vertakking Amsterdam werkzaam geweest zijnde, is van zijnen arbeid in die plaatsen ontslagen en geroepen om in de vertakking Dordrecht te arbeiden.

Ouderling A. van Dam is van zijnen arbeid in de vertakking Dordrecht ontslagen en geroepen om in de vertakking Amsterdam te arbeiden.

Adressen der Hoofdkantoren.

Het hoofdkantoor der Nederlandsche en Belgische Zending is, 120 Izaäk Hubertstraat, Rotterdam.

Dat der Rotterdamsche Conferentie is, 120 Izaäk Hubertstraat, Rotterdam.

Dat der Amsterdamsche Conferentie is, 109-111 De Wittenstraat, Amsterdam.

Dat der Arnhemsche Conferentie is, 14 Walstraat, Arnhem.

Dat der Groningsche Conferentie is, 147 Violenstraat, Groningen.

Dat der Luiksche Conferentie is, 42 Rue entre deux ponts, Luik. Belgie.

Dat der Brusselsche Conferentie is, 306 Rue des Meuniers, Schaerbeek, Brussel.

Aan de Lezers.

Een ieder die „*De Ster*” steeds wenscht te ontvangen, wordt vriendelijk verzocht dit te melden aan de besturende zendelingen in de verschillende plaatsen. Wanneer dit niet gedaan wordt dan beteekent dit, dat men „*De Ster*” niet meer wenscht te ontvangen.

Gelieve duidelijk naam, voornaam (voluit geschreven) en juist adres op te geven.

DE REDACTIE.

Aphorismen.

Liefde is almachtig, vrees onmachtig. CICERO.

Wilt gij bemint zijn, bemin dan. CICERO.

Laat ons niet liefhebben met woorden, noch met de tong, maar met de daad en in waarheid. JOHANNES.

I N H O U D:

De dag des Heeren	Blz. 1	Een oud slagveld	Blz 14
Ergernis	„ 6	De Mormonen in Arizona	„ 15
Correspondentie	„ 7	Notitie van Conferentie	„ 15
Bij den aanvang des jaars	„ 8	Ontslag en benoemingen	„ 16
Bij de verwisseling des jaars	„ 9	Adressen der Hoofdkantoren	„ 16
Sleutel voor Godgeleerdheid	„ 10	Aan de lezers	„ 16

Uitgave van ALF. L. FARRELL, *Izaäk Hubertstraat 120*, Rotterdam.

Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.